

LAUGAS

PART TWO
RELIGIOUS SECTION

LAIVAS.

enktas Sekmadienis po Sekminių.

MIŲ LEKCIJA IŠ ŠV. PETRO LAIŠKO 3, 8—15.

limiausieji visi vienaip mintykite, vieni kitiems už-
e, broliškumą mylėkite, galėkite vieni kitų, bukite
nebukite išdidus; neatmokykite blogu už blogą, nei
už keiksmą, bet priešingai, laiminkite, nes tam ir
esate, kad palaimą turėtumėte paveldėję. Nes kas
venimą mylėti ir gerų dienų regėti, tas tesuvaldo sa-
vą nuo blogo ir jo lupos tenkalba apgaulės. Tesisau-
kta ir tedaro gera; teiško taikos ir teapseina sulig
s Dievo akys ant teisingųjų ir jo ausys jų maldomis;
paties veidas prieš darančius blogą. Ir kas-gi kenks
ei-gu jus gerumo lenktyn ieškosite? Bet jei ką ir nuken-
el tiesos, tai laimingi. Jų branginimo nesibijokite ir
mskite, bet Viešpatį Kristų šveskite savo širdyse.

Lekcijos Paaškinimas.

a Lekeija, kaip augščiau pažymėta, yra imta iš Šv. Pe-
mojo laiško trečiojo perskyrimo. To perskyrimo pra-
Apaštalas mokina moteris, kad jos geru būtų su vy-
rupintųsi jiems patikti labiau gera dvasia negu pa-
is. Jis primena joms gražiuosius senovės moterų pa-
s. Paskui šv. Petras mokina vyrus gerbti moteris ir
uti del jų silpnybių. Pamokines kaip
pseiti gyvenančius porose šv. Petras ima mokinti vi-
ų krikščionis. Pirmuosius pamokinius Bažnyčia ne-
šios dienos lekcija, palikdama patiems vedustems pa-
ti tiesiog iš Sventojo Rašto. Viešai bažnyčioje skaito-
edami tik antrieji to perskyrimo pamokinimai.

veik visi tie bendrieji pamokinimai suseina prie vie-
butų žmonėse taika ir meilė. Nesutikimai dažniausiai
l negerų kalbų, o kalbos atsiranda iš minčių. Jei visų
mintys būtų vienokios, tai vienokios išeitų ir kalbos,
už ką susipykti. Todėl Apaštalas pirmiausiai ragina,
i mintytų vienaip.

yra gana sunku, bet netingintiems išpildoma. Tegū
susirupina įspėti savo artymo troškimus ir min-
pamatys, kad ir jos neatsirado visi be priežasties.
artymo minčių ir jausmų gerą priežastį žmogus pats
šmintingų, nes jis ne vien savo mintis žino, bet ir ar-
rdį supranta. Supratęs ją jis mato jos gerumus taip,
tas pats, apie kurį jis mintija; todėl išminčius nenie-
vo artymų.

kščionis turi būti dar augštesnis už giliai protaujantį
l, nes supratęs artymo jausmus ir mintis, krikščionis
e to pridėti dar broliškumo meilę. V. Jėzus norėjo
us padaryti išminčiais ir geresniais už giliausius iš-
žmonėmis. Mes tikrai būtume toki, jei tik išpildytume
mokino Išganytojas ir Jo apaštalai.

rtais mes nuosirdžiai norime tos išminties ir dorybės,
ėjų neįveikiame. Didžiausia kliūtis yra ta, kad nuo
nebranginančių išminties nei meilės gauname pritirti
bloga. Nekantrumo pagauti, mes blogu už bloga atker-
(Tada dingsta visi mūsų gražieji pasikėtinimai ir gi-
aintis. Įskaudintos širdies kraujas apdumia mūsų iš-
akis ir netenkame ką buvome taip bebrangina.

ntasis Petras mus mokina, kad tuo atveju, kaip tik ir
kalingiausia ta išmintis su meile. Prityrę skriaudos
ėkime blogu už ją; išgirdę keiksmą ant savęs nepaže-
savęs tokiu pat burnos nevaldymu. Gero velyjimas
ešams yra didžiausia brangenybė tekusi krikščionims
zaus. Kiti džiaugiasi dvarus gavę iš tėvų; mes iš Kris-
vome brangesnį daiktą; gero troškimą skriaudžian-
us. Dvaras nepriveda žmogui gerumo. Mokėjimas ge-
i ir daryti savo skriaudikui yra tokia didelė dvasios
kad jos niekas niekada nenusipirks už viso pasaulio
Tą naudą Kristus mums paliko, kada mirdamas ant
s meldėsi už tuos, kurie buvo vėnį jam įkalę į rankas
(Liuk, 23, 34).

aštalas mokina, kad pati didžiausia krikščionies ypa-
pakentėti del teisybės. Nei koki žemiški nuostoliai;
gų išveržimas, nei garbės nuplėšimas, nei kuno kentė-
elieka be naudos tikriems Kristaus mokslo pildyto-
ie visi ir kitokie vargai yra tikslai taip, kaip rudeninė
a, ne nuostolis, bet nauda busiančiam laikui. To ne-
bijoti. Kuo daugiau užsėjame rudenį, tuo didesnė
tis, kada nunoks.

špats Dievas tikrai padeda geriesiems, ypač kenčian-
o rustybė ankščiau ar vėliau nukris ant skriaudikų
o blogus daigtus. Patys blogieji daigtai savo daryto-
veda blogumus, nes iš blogos sėklos tik blogi buva ir

šituos daigtus apsvarsto ir išpildo, širdyje dygsta
šventybė. V. Jėzus gyvena joje. Tai-gi apaštalas mo-
s, kad pašvęstume Viešpatį Kristų savo širdyse. Ka-
dome ko Kristus mokino, tada pasišventina mūsų šir-
dį ir V. Jėzui malonu būti joje. Šv. Petras tą vadina
s pašventimu širdyje.

MISIŲ EVANGELIJA SULIG ŠV. MATEUSO 5, 20—24.

Anno metu Jėzus tarė savo mokiniams: Jeigu jusų
teisybė nebus gausesnė negu raštininkų ir parizėjų, tai ne-
eisite į dangaus karalystę. Girdėjote, kad seniesiems buvo
pasakyta: Nežuok, nes jei kas užmuštų tai būtų kaltas
teismo. O aš jums sakau, kad kiekvienas kuris pyksta ant sa-
vo brolio bus kaltas teismo. O jei kas tartų savo broliui "ka-
ka", tai būtų kaltas tarybos; gi kuris tartų "kvaily", tai bu-
tų kaltas pragaro ugnies. Jei-gu tat aukoji savo atnašą pas
altorių ir tenai atsimitum, jog tavo brojis ką nors turi prieš
tave, tai palik savo dovaną pas altorių ir eik pirma susitai-
kinti su savo broliu; tada sugrįžęs aukosi savo dovaną.

Evangelijos Paaškinimas.

Dievas nesusk pasaulį sutvėrė, o vis darė kas kart ge-
resnių daigtų: pirma žoles ir medžius, paskui žuvis ir paukš-
čius, paskui gyvuolius ant galų žmogų. Taip pat Dievas į
nuodėmes nupuolusių žmogų nesusk atkėlė. Pirma mažiau mo-
kino per patrijarkus, paskui daugiau įstatymų davė per Mozę,
vėliau per pranašus dar pridėjo. Per Savo Sunų Jėzų Kristų
V. Dievas galutinai išmokino visokio gerumo.

Tas ėjimas iš žemesnių į augštesnius, iš menkesnių į ge-
resnius, vadinasi tobulybės ėjimas. Tobulybė pasidaro tada,
kada jau visai nebelineka nei blogumų, nei trukumų, o yra vi-
sa gerumo pilnybė.

Tikėjimo mokslas perėjo ilgą augimo ir gerėjimo kelią,
iki kol Kristus atėjo ir atnešė pilną žmonėms prieinamą tobu-
lybę. Kiek mus protas aprėpia, tiek Kristus mus pamokino
apie Dievą ir mūsų dušios išganymą. Kristus mums pasakė
ne viską ką apie Dievą galiama žinoti, nes į mus protas ne-
telpa visas mokslas apie Dievą. Angelai daugiau už mus ži-
no apie Dievą, bet ir dar ne viską žino, nors regi jo veidą.
Kada mes busime danguje, tada tukstančiais kartų geriau ne-
gu dabar Dievą žinosime, bet vis-gi ne viską, nes Jis neapi-
mamas nei vienu sutvėrimų protu.

Tai-gi tikėjimo moksle ta tobulybė, kurią Kristus mums
davė, nors yra tikra tobulybė, bet ji tik žemės gyvenimui yra
tobulybė. Angelams ir šventiesiems danguje yra kita augš-
tesnė tobulybė, bet ir ta yra tik sutvėrimams tobulybė, o ne
pati Dievo pažinimo pilnybė.

Iki šiol kalbėjau apie tikėjimo tobulybės laipsnius. Dabar
pažiūrėkime į to tikėjimo išpildymą darbais, arba apsejimą.
Ir apsejime gali būti daugiau ir mažiau gerumo.

Pradžioje Dievas iš žmonių reikalavo mažiau dorybės ir
pasitenkindavo labiau matomomis apeigomis. Ilgainiui Dievas
vertė žmones prie tobulybės statydamas didesnių reikalavi-
mų.

Abraomas buvo maldingas ir paklusnas Dievo tarnas, bet
jis tuo pačiu laiku turėjo pačią Sarą ir gyveno su Agara.
Taip pat dvi moteri turėjo Jokubas. Atėjo Kristus ir uždrau-
dė vienam vyrui turėti daugiau moterų, palikdamas tik vieną
ir dar kalbindamas apseitai be moterystės visai.

Taip pat sename įstatyme buvo įsakymas mylėti savuo-
sius, bet nebuvo įsakymo gerai apseiti su priešais. Kristus
liepė ir priešus mylėti.

Sename įstatyme buvo draudžiama tik blogi darbai;
Kristus uždraudė ir mintis blogiasias.

Sename įstatyme buvo uždrausti tik stambieji nusikalti-
mai, kaip užmušimas. Kristus uždraudė ir piktumą ir keiks-
mą.

Dievas būtų galėjęs per pirmojo patrijarko ar pranašo
lupas apgarsinti susyk visą apsejimo tobulybę, kokia tik įvy-
kinama ant žemės, bet Dievas to nepadarė, nes žmonės būtų
nusigandę tos tobulybės augštumo ir būtų nei nepradėję eiti
geryn.

Dabar krikščionijoje jau apgarsinta yra visa apsejimo
tobulybė, bet ir tai žmonės didumą užmiršta. Tečiaus dabar
yra ant žemės Bažnyčia. Ji neužmiršta nieko iš to ką V. Jė-
zus yra pasakęs. Kada žmonės įvykina vienus daigtus, tada
ji primena augštesniuosius.

Ilgai truko, kol krikščioniškose šalyse išnyko vergija.
Tada Bažnyčia ėmė peikti ir baudžiąvą. Baudžiąvai išnykus
Bažnyčia ėmė rupintis darbininkų buvio pagerinimu. Tą dar-
bą atlikus Bažnyčia pirmą žmonėms kitus dar neišpildytus
Kristaus pamokinius. Mes neturime teisės pirma jos už ją
kalbėti, bet kaip vaikai spėjantieji motinos mintį vokiame,
kad ji kries tautas liautis kariavus.

Pasimėškime visi ir padarykime kiek galime kad suma-
žėtų piktybė tautos prieš tautą, kad liautusi žmonės skriau-
dę vieni kitus darbais ir žodžiais.

DANGAUS KIBIRKŠTYS.

Diena reiškia gyvenimą ir užmokestį danguje, su kuria
paveldėsime Dievą per visus amžius. Mes turime praleisti
dienas stengdamiesi platinti Dievo pažintį ir Jo garbę pasi-
švęsdami gelbėti dušias. Kitaip laikas praleistas būtų sugai-
šintas amžinai.

Plati jurė reiškia pasaulį, ir Kristaus bažnyčia yra kai-
po mažas laivelis. Pasaulis nuolat putoja prieš Bažnyčią, o
taipgi prieš kiekvieną ištikimą dušią. Mes visuomet turime
daryti gerai nors ir visas pasaulis but mums priešingas.

Kuomet darau be Jėzaus aš dirbu tamsoje. Kuomet aš
dirbu su Jėzumi aš dirbu šviesoje. Kuomet aš dirbu iš atžvil-
gio į žmones mano darbai yra tuščiai, bet kuomet aš dirbu
kad patikėčiau Jėzui darbai yra tobuli ir atpelno verti.

Vienuolinio Gyvenimo Slepiny.

(Tęsinys).

Nei turtuoliai negali laimingai gyventi, nesilaikydami ne-
turto dvasios. "Palaiminti neturtėliai dvasioje". Kas jie per-
vieni? Tai tie, kurie turi daug bet mažai prie to prisirišę. Nei
kandis, nei ugnis, nei vagis, nei tvanas, nei karė, nei perse-
kiojimai, nei Dievo baudymai negali sumaišyti jiems ramy-
bės, nes ką turi, skaito jie kaip paskolą gautą nuo Dievo.
Jei praras, Dievui praras.

Vienuoliai yra ramesni už dvasios neturtėlius, nes neturi
ką prarasti.

Paklusnybės įžadas nepažabotai pasaulio didybei, išrodo
varžąs valią ir žmogų pažeminąs. Bet negali tas varžyti ir
žeminti, kas pakelia ir tobulina. Kame yra valios tobulybė?
Tame, kad nuodėmės būtų kuotoliausiai nuo žmogaus. Gal
pasakys: Jei valia negali nusidėti, tai nėra liuosa? Yra va-
lia ir palaida. Ta antroji nėra valios papuošimas, bet yda
ir silpnybė. Ji tvirkina valią ir pažemina žmogų. Paklusnybės
įžadas sutvarko valią ir auklėja, neleidžia jai išvirkti, lavina,
išdirba ir tobulina tą prakliniausią sielos įjeją.

Nėra luomo užsiėmimo, kur nereikėtų klausyti? Gal daug
įkyrius yra pasiduoti pasaulinei valdžiai, kaip vienuolinei.
Veizėk į paklusnybę kariuomenėje, į valdininkus klausančius
vyresniųjų. Moterims tikri vyrų kartais buva kaip budo-
liai. Kokių tenai reikia valios, aukų ir paklusnybės, kad iš-
vengus nelaimių.

Pasauliečiai klauso iš baimės ar del algos. Vienuo-
liai klauso delei augštesnių priežastų. Pasauliui ir kuniškies
žmonėms vienuolių įžada išrodo nepakeliamą sunkenybę, vi-
durinių amžių negeistas prasimanymas ir atziagareivys-
tė. Bet Dievo paslaptis suprantantieji mažutėliai mato, jog
vienuolių įžada žmogui, yra tarsi sparnai paukščiui. Įžada
pakelia vienuolius nuo purvinos ir vargingos žemės į padan-
ges, į nežinomas pasauliui tobulystės srytis. Sparnai nėra
sunkenybė paukščiams, bet patogumas ir palengvinimas. Vie-
nuolių įstatai yra tarsi vežimams ratai, ant kurių greitai ir
lengvai bėga prie savo tikslo. Ratai vežimo ne apsunkina, bet
ji neša greitai pirmyn. Su pagalba tų sparnų ir ratų, iš Evan-
gelijos patarnių parengtų, išrinktos Dievo avelės žengia pir-
myn Dieviško Avinėlio V. Jėzaus vedamos jau čia ant žemės.
Taip vienuolijos darosi panašios į tą Šv. Jonas Evangelis-
tas matė danguje.

II. Kaikurios pažiūros į Vienuolių gyvenimą.

Kaikurie žiuri į vienuolius, kaip į baidykles. Nėra kuo
stebėtis, nes dangiškas Tėvas savo paslapčių ne visiems ap-
reiškė. Kas veizi į vienuolius kuno ir žemiškų linksmybių žvilg-
sniu, kas tiki šmeižtais ir prietarais, tas tiesos nemato. Buva
ir vienuolių laužančių įžadus ir blogu apsejimu įžeidžiančių
Dievą ir kenkiančių vienuolijos garbei. Atsiranda asmenų,
kurie iš nupuolusių vienuolių kaltės veja botagą, kad turėtų
kuoni plakti nekaltus, peikti visas vienuolijas ir užpuldinėti
ant visų vienuolių. Negi kalti yra gerieji Angelai pasilikusie-
ji Dievui ištikimi, kad kiti nupuolė ir pavirto velniais. Ne-
dora yra kaltinti apaštalus už Judošiaus nuodėmę. Bepro-
tis tik gali užspuldinėti ant Abliaus už ką jo brolis Kainas tapo
žmogžudžiu. Jog pirmutinis Ablius ir daugiausiai kentėjo del
to. Taip kenčia ištikimieji vienuoliai del iškydėlių. Toksai
teismas neteisingas ir skriaudžiantis, kuris auką kaltina, o
ne jos skriaudėją. Kaikurie veizi į vienuolijas svyrnodami ir
abejodami. Jie mato vienuolių gerumus, bet abejoja ar pris-
dėti prie tų Dievo išrinktųjų ar ne? Matydami kliučių, patys
negali išbristi, ypač kad kiti kitokių abejojimų pakūša. Dve-
jojantieji vaikščioja nuo vieno nuodėmklausų prie kitų ir
kankinasi savo abejojimais. Kas turi tikrą pašaukimą į vie-
nuolinį gyvenimą, tas nedaug klausia patarimų, bet eina pas-
kui Dievo balsą ir savo širdies palinkimų. Jei kas įsivaizdina,
buk vienuolijoje reikia tikrai melsties pasiduoti saldžioms
svajonėms ir nieko nedirbti, tas klysta. Kas su tokiomis min-
timis įeina į vienuolyną, tas įpuola į nusiminimą ir pašaukimo
netenka. Vienuolija nėra avilys tranams veisti ir maitinti kitų
uždirbtu medumi. Vienuolynuose ne vieni tikrai saldumai ir
dvasios linksmybės ant kiekvieno žingsnio išrinktas dušias
gavina, o nuobodumų ir nemalonių kliauzura neprilei-
džia. Tų gerybių yra vienuolijose daugiau negu kur kitur,
bet ne iš to vieno susideda vienuolyno gyvenimas. Jis yra
darbo ir pasišventimo gyvenimas, o saldybės ir ramybės yra
tiktai jo uždaras.

Veikliausieji vienuoliai ir vienuolės ir prieš tapsiant pa-
vyzdžiais kitiems, perėjo kaip per ugnį įvairių kentėjimų
ir prityrimų. Tą matome iš šventųjų vienuolių gyvenimo, kaip
jiems nevieną kartą reikėjo skausmų pritirti nuo savųjų ir
svetimų. Delto jie nenusigando, bet tobulesni tapo. Vienas
tikvoja užpulti ant tų avelių, kurios ganaši toli nuo piemėnų,
bet ir ant tų, kurios arti jo yra, Piktą dvasia visur landžioja,
net ir už vienuolynų duris, darydama sumišimo ir pragaiš-
ties.

Jau pirmiaus pasakėmė, kad asmenį, abejojantieji apie
savo pašaukimą, netiktai patys negali išsisukti iš sunkenybių,
bet kas kart į didesnes tamsybes įkrvinta, nes jiems kiti bai-
mės priduoja ir nuo vienuolinio gyvenimo atitraukia. "Gai-
lu man dukters, kad leiščiau vienuolijon; ką žmonės kalbėtų".
O ką norite padaryti su ja, gimdytojai? Norite ją už vyro
išleisti? Ar bus dukteriai saugiau vyro globoje negu Kristaus
apevdoje? Jus patys ar labai laimingi moterystėje? Ar kar-
tais nesiskundžiate pasaulio vargais ir moterystės našta?
(Bus daugiau).

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Europos miestų balsavimose katalikų skaitlius dauginasi. Iš balsavimo raportų pasiro-
do, kad katalikų balsuotojų
nuošimtis dideliuose miestuose
didinasi. Brussel'io mieste
1919 m. katalikai turėjo 26.61
visų balsų, šiemet 28.60, lai-
mėjo 6.99 nuošimčius. Socija-
listai prarado 4.90 nuošimčių
balsų. Mieste Ghent, socijalis-
tai 1919 m. turėjo 43.5, šie-
met 35.9. Katalikai 1919 m.
turėjo 28.4, šiemet 37.7 nuo-
šimčius, t. y. laimėjo 9.3, o
socialistai prarado 7.6.

Mieste Liege 1919 m. socia-
listų buvo 41.3 nuošimčiai,
1921 m. 38.7. Katalikų balsai
nuo 24.3 nuošimčių pakilo iki
37.8. Antverpe katalikai lai-
mėjo 10 nuošimčių, socijalis-
tai prarado 7. Belgijos kara-
lienė taipgi parodė gražų
balsavimuose pavyzdį. Kada
kiti norėjo užleisti ją, kad ga-
lėtų greičiau priėti prie bal-
savimo vietos, karalienė atsakė:
"jus atėjote ankščiau
manęs, aš palauksiu mano ei-
lės".

Belgijos karalius, nenorė-
damas sukelti politikos parti-
jų ginčus, nebalso.

Dievo Kuno šventė pas Indi-
jonus Kanadoje. Jau praėjo
trys šimtai metų, kaip pirmie-
jai misijonieriai Jezuistai bu-
vo nužudyti Kanados Indijonų.
Dabar tarp jų jau yra
daug katalikų ir kas metas iš-
kilmingai apvaikščioja Dievo
Kuno šventę. Šiemet Caugh-
nawaga Indjonai nupirko auk-
sinę Monstranciją, tinkamą
pagerbti švenčiausiąjį Sakra-
mentą. Gegužio 29 dieną iš-
kilmės prasidėjo su giedoto-
mis Mišiomis. Choras giedojo
Indjonų kalboje. Graži labai
buvo procesija, kada Indijo-
nai senovišku savo būdu eilė-
nais ėjo paskui švenčiausiąjį Sa-
kramentą. Nors daug dar yra
stambeldžių Indjonų, bet pro-
cesijos laike visi patogiai už-
silaukė ir klaupeši palaimini-
mo laike.

Omahos Studentai stato V.
Jėzaus Širdies stovylą. Iš O-
maha, Nebr. Birželio 9 d. prane-
ša, kad Creighton Universi-
teto studentai laike influencos
1918 metuose pasižadėjo pa-
statyti V. Jėzaus Širdies stovylą
priešais Creighton Dailės
mokslo. 1918 metais influ-
enza smarkiai kankino Oma-
hos gyventojus. Nuo tos ligos
mirė ir vienas Creighton stu-
dentas. Tada susirinko visi stu-
dentai ir prisžadėjo surinkti
lešas ir padirbdyti iš marmo-
lo V. Jėzaus Širdies stovylą.
Tuojaus po to epidemija ap-
tyko ir nei vienas iš Creighton
universiteto daugiau nemirė,
nors aplinkiniuose univer-
sitetuose daugelis mirė. Dabar
pargabenta graži stovyla ir pie-
velėje prieš Universitetą pa-
statyta. Birželio 3 d. Tėvas
Jezuistas Jonas F. McCormick
ją pašventė. Artistiško darbo
stovyla yra pargabenta iš Ro-
mos ir stovi ant ankšto plataus
pastovo. Apačioje parašas:
"Padėkos auka nuo Studentų
už Apgynimą nuo plačiai pa-
saulyje prasiplatintos ligos
laike karės 1918 metuose".

Metodistai priešinasi tabako
rukymui. Metodistai, kurių
vyriausia taryba yra Washing-
tone, šiomis dienomis nutarė
reikalauti Valdžios, kad but
uždrausta krautuvėse pardavi-
nėti tabakas nepilnamečiams.

Išvyti iš Meksikos vienuoliai stato savo mokslo laisvą Louisiana valstijoje. Krikščionių Brolių Draugijos vienuoliai ilgus metus pasekmingai darbo Meksikoje mokymo srityje. Keli metai tam atgal prasidėjo Meksikoje didelis katalikų persekiojimas. Daugelis vienuolių buvo išvaryti. Lafayette diecezijos Generalis Oskaras Meksikos Monsignoras, Lan glois pakvietė Krikščionių Brolių Kongregaciją ir pavedė jiems įkurti Šv. Petro Kolėgiją.

Katalikiškam auklėjimui dovana. St. Louis diecezijoje jau surinkta \$200,000.00 Arkivyskupo Glenon jubilėjaus pagerbimui. Pinigai skiriami katalikiškoms mokslo laisvoms.

Vietinis Katalikų Kongresas. Paryžiuje Paray-le-Monial nuo 5—8 Birželio m. buvo Eucharistijos Kongresas. Buvo daug kalbų. Kardinalas Maurin užbaigė Kongresą.

Senų Prancijos kareivių maldžionija. Birželio 1 d. iš Paryžiaus praneša, kad diecezijos Soissons 3,000 senų kareivių iškeliauja į šventiausios Pateilės Bažnyčios miestą Liesse. Maldžionija vedė senas kareivis, Svisonso vyskupas Binet. Visą kelionę 48 kilometrų atliko pėsti. Mieste Laon apie 2,000 kareivių priėjo prie šventos Komunjijos padėkojant Aukščiausiam už laimingą karės užbaigimą. Vyskupas pats laikė šv. Mišias ir padalino visiems šv. Komuniją.

MARIJOS MĖNESIO AIDAL.

Kaip greit prabėgo linksmos Marijos mėnesio dienos, ir nuplaukė į amžinybės juras, iš kurių jos niekada negrįš.

Bėgdamos jos nešė su savimi visus mūsų gerus ir blogus darbus, visus mūsų mintis ir žodžius, visus mūsų vargus ir kentėjimus. Laimė jei mes galėsime pamatyti tą gražų mėnesį amžinai žydintį!

Ištikrųjų buvo tai gražiausias visų metų laikas.

Patį gamta tarsi juokėsi pasipuošus pavasario gražybėmis. Juoda žemė pasipuošė švelniais žalumynais. Medeliai išskleidė savo lapelius. Kvepiantis nuo gėlių vėjas ramiai putė. Paukšteliai padangėmis linksmai čiulbėjo, net mažiausi vabalėliai kaitriuose saulės spinduliuose krutėjo.

Prie to viso pridėkime dvasiškas gėrybes, kurios plačiai sriuvėno iš antgamtinio gyvenimo. Marija buvo tuo laiku ypatingai gailėstingumo Motina. Iš jos rankų, tarsi, iš šaltinio plaukė malonė į širdis tų vaikelių, kurie Jos globai atsivadė.

Kaip daug nuvargusių sielų iš sunkios nuodėmių naštos per Mariją tapo paliausotos ir atrado ramybę!

Kiek nuiludusių Ji palinksmo! Kiek ašarų Ji nušluostė!

Taip tas mėnuo visai imant yra gražiausias visų metų mėnuo. Ir kaip liudna buvo kiekvienai mylinčiai Mariją sielai atsiveikinti su tuo taip gražiu mėnesiu! Kaip liudna kada paskutinį vakarą susirinkę pas Marijos Attorių užgiedojom: "Melskis už mus, Sveika Marija".

Ne vienam iš mūsų gal bus paskutinis linksmas Marijos mėnuo. Gal ne vienas iš mūsų leitų gegužio mėnesį pradėsime gyvenimą anapus grabo. Lai to mėnesio gražus įspūdius pasiliekame mūsų širdyse, gražiai

Gaila Mažosios Magdelės.

Parašė kun. Alexander.

Šitas skaudus tikras atsitikimas galėtų pamokinti vyrus ir moteris įpratusius keikti, ypač nelaimingus tėvus, nesidrovinius piktžodžiauti prie vaikų. Skaudžiai baudią Dievas tuos, kurie ima Jo vardą dovanai.

Miesto pakraštyje, kur jau namai retesni prie gatvės, tarpdurije medinio namelio stovėjo susivėlus moteriškė išpurpsiu veidu. Ji dar neturėjo nei tridešimties metų. Gal but, ji kada nors buvo buvusi graži, drąsi juoda, bet dabar ji išrodė šlykštesnė už visus daigtus buvusius aplinkui. Rankose ji turėjo šluotą, ji brušavo savo sudriskusią ir susiteršusią priekaištę.

Cia pat ant purvinų grindų sėdėjo garbinuota trijų metų mergaitė ir laikė rankutėje kakalio šupelaitę, mušdama su ja, kiek tik turėjo jėgų, purvinas plytas, o pažastėje laikė prisispaudus kniaukiančią katę.

— Lūpkis pasiute! Tu velniukšt! tarė moteriškė mergaitė.

Šlykštu buvo klausyti keiksmo, bet šiaip pažinrėjus emė juokai. Mergaitė išgirdus keiksmą pakėlė savo žebra, bet gražų veiduką, apie kurį draikėsi minkšti geltoni lyg auksas garbinuoti plaukiai, taip senai nešukuoti, kaip ir burnutė neprasta.

Mergaitė iškišo motinai liežuvį ir šveplodama atsakė. — Tai tu velniukštis!

Moteriškė šlykščiai nusijuokė ir metusi šluotą, pagriebė j rankas kudikį su kate ir su šupelaitę, ir nunešė tą visa į vidų. Nešama mergaitė cypė ir katė kniaukė.

Sunku, skaudu ir juokinga buvo žiūrėti, o angelai tai turėjo verkti. Ko galima buvo tikėtis iš mažos mergaitės šitaip auklėjamos keiksmais, jei ji būtų užaugas.

Pro tuos namus ne vienas žmogus praeidavo ir, kartais, nutelbes sustodavo išgirdęs kokius baisius keiksmus, kokius išardavo kudikio liežuvis išmokęs iš tėvų. Tai tau ir mylimoji tėviškėlė, kur šitokių daiktų išmokstama!

Magdutė, lyg špokelis, išmokdavo atkartoti tokius tėvo ir motinos žodžius, kokius mes nieku geru negalime įrašyti į knygą. Kudikis nesuprato tų žodžių reikšmės. Jai buvo vis tiek ar keiksmas ar malda. Tik maldos nebuvo kas mokėję.

Kada Magdutei pasitaikydavo būti nupranstai, jos garbinuotoms plaukučiams susukuotiems ir supintams, tai visi stebėdavosi jos gražumu. Atėjo laikas, kad ji nusiprausus, su švari priekaišteliu, su gera šlebutė turėjo eiti į didelę mokyklą su kokia nors drauge—mergaitė. Jos mėlynos akutės, jos gražūs veidukas, jos linksma kalba patiko susyk visiems. Mokintojos ir didelės mergišios susyk įsimylėjo į Magdutę. Kol kitos jai pataikaudavo viskas budavo gerai. Jos raudoni pilni veideliai tik spindėjo. Bet tegu tik kas užkirsina! Tai nei vienas maskolius nei dvaro akamonas nemokėjo taip baisiai keikti, kaip tas kudikis.

Vieną dieną kas-žin kas paėmė iš jos mažmožį, kurį ji buvo pasigriebus. Ji pasistiebė ant savo mažų kojųčių ir taip užkeikė, kad sesuo mokintoja, kuri pirma mėgdavo su ja pažaisti, visa pabalo, užsikimšo ausis ir persigandusi pabėgo nuo kudikio, o vaikiščiui susirinkę aplinkui šukavo nepadoriai džiaugdamiesi.

Magdutė ne-gi žinojo ką ji ištarė. Ji dar buvo permaža. Ji tik į mokyklą atsinėgė savo namų oro ir balso. Ne ji buvo už tati kalta. Kalti tie, kurie ją išmokino. Ir tiems turi tekti Dievo bausmė

Rimtieji žmonės nuliudė klausinėjo vieni kitų "kas bus su ta mergaite, kada ji tiek paangs, jog galės suprasti ką ji tarią?" Ir kiekvienas atsakydavo trumpai "Pražus." Keiksmas ir veido gražumas parodo, kokiu keliu ir kur nueinama.

Kol ji nebudavo supykus, tol jos veidelis kaip angelo gražus, tol jos meilumas, nuoširdumas, primanumas patrukdavo visus. Visiems ji rūpėdavo, visi apie ją mintydavo. Bet kad ji supykėdavo, tai baisu budavo žiūrėti ir klausyti, tik keiksmas ir ugnis.

Gailėstingosios seserys vedė "Didžiąją Mokyklą". Jos bandydavo visais būdais atpratinti mergaitę nuo keiksmo. Bet ji nebudavo dar jų mokinė, tik su kitomis mergaitėmis rėtkarčiais ateidavo į svečius. Visi seserų bandymai nuėjo niekais. Kaip tik kudikis pajusdavo, kad norima jai pripratyti prie ko ji nenori, tai taip imdavo keikti, kad seserys nebeįlaikydavo. Magdutė buvo permaža. Su motina negalima buvo susišnekėti. Seserys neteko vilties. Bet jos melsdavosi už motiną ir už dukterį.

Vieną dieną Magdutė žaidė pas ugnį. Motina keiklaūna jai liepė pasitraukti, bet priešgynė mergaitė nesitraukė, kol jos šlebutė užsidegė. Pakilo klksmas, susibėgo kaimynai. Ugnį užgesino. Kudikis klykė; motina šaukė; atbėgo ligonvežimis ir nuvežė kudikį į ligonbutį. Gydytojai pasakė, kad negalima išgydyti, nes mergaitė su kvapu įtraukė liepsnos į vidų.

Motina kuono išėjo iš proto. Ligonbučio valdyba jai pasakė, kad ji negalės matyti mergaitės, kol pati nenurims. Tada Motina pamažėli nusimaisino ir tapo paveldinta pasilikti. Magdutes veidelio liepsna nesiekė, tik visas kūnelis buvo nežmoniška apdegęs. Ji gulėjo mažoje lovutėje, apvyniota visokiais aliejais ir prietaisais. Ji klykė ir keikė, kad net gydytojams darėsi koku. Stebėdamiesi ir teirandamiesi jie

kių žodžių?" Motina tuotarpu sėdėjo kitame kampe to paties kambario. Ji girdėjo ir verkė.

Cia ji suprato, kaip negerai ji apsejo ir kokia atsakomybė jai teko už tati. Ją apėmė gailėstis. Seserys bandė ją paguosti, o ji mušėsi į krutinę ir sakė, kad ji viena už viską kalta.

Dvi dieni vargšė motina išbuvo pas kudikio lovutę nemigus, nevalgius, bandydama išmokyti dukrelę nors prieš mirštant ištarti maldos žodį. Visiems buvo gaila nelaimingos moteriškės, taip nuoširdžiai norėjusios pataisyti savo praeties kaltę. Bet mergaitė buvo pergerai išmokusi keikti. Magdutė nesuprato naujojo mokymo. Ji kentėjo, o kentėdama ji mokejo tik keikti. Ir-gi keikė! Visi kas tarnavo apie jos lovutę džiūngėsi, kada ji žado neteko. Tada nebegalėjo ištarti nei keiksmo. Po kiek laiko kudikis numirė. Motinos širdis kuone plyšo, netiek del dukters mirties, kiek dėlto, kad gyvenimas užsibaigė keiksmais. Motinai taip buvo skaudu, kad ir žiurintiems rodėsi, jog skausmas beveik didesnis negu galima atkelti.

Bet užuojautos žodžiai ją ramino. Išmanantieji išaiškino, kad Dievas kudikiui neskaito nuodėmių. Magdutė buvo tik trijų metų. Už tokios dukters keiksmus kalti tėvai, o juodu dar gali atbikti išpažintį ir pasitaisyti.

Duobkasys atnešė mažą baltą karštelį. Apkniubus ant jo moteriškė padarė įžadą daugiau nebekeikti.

Ji tą įžadą išpildė. Šiandien ji yra visai kita. Baisi buvo bausmė, bet ji išgelbėjo jos dušią.

Jau užteks. Bet kurie ima Dievo vardą dovanai, kurie keikia, tie teapsiziuri.

Jis Gavo Katalikę Pačią.

Parašė kun. Alexander.

— Ačiu, tėveli, kad atėjai. Tai dar atsitikimas. Mergina nenori vestuvių be kunigo. Jaunasis ją atvežė iki šičia, o foliau nei klipst! Kiek jis, vargšas, jai prišnekėjo, priprašė. Ji vis savo ir gana. Manoji visą laiką buvo jiedviem nuo to, kaip tik juodu pas mus atvyko.

Taip man kalbėjo viešbučio savininkas, kuomet aš jo kviečiaamas nuykau.

— Kur juodu?—paklausiau aš rimtai.

Savininkas mane nusivedė į mažą vieškambarį, kur šeimininkė sėdėjo su jaunąja pora. Vaikinas rimtai kalbėjo jaunai ir gražiai merginai. Pamačius mane ji atsistojo ir su pagarba pasitiko mane.

— Kokis geras tėvelis, kad atėjo šičia!—tarė ji, kaip merginos papratūsios apseiti su išlavintais žmonėmis.

— Gerai, tamste,—atsakiau aš,—bet ar Tamista nežina, kad visas tas Tamistos dalykas yra gana keistas. Jug tiems dalykams reikia tėvų pritarimo ir kitų gana rimtų formalumų. Nepridera ištektėti taip su tyloimis.

— Tėveli, aš visa tą gerai žinau. Žmonės užplaks mane liežuviais už pabėgimą su vyru. Bet jau taip yra ir nėra kaip daryti kitaip. Aš jau viską visaip permintijau. Namie aš negaliu ištektėti. Nors mudu lauktuva šimtą metų, giminės nevelytų mudviem susituokti. O aš neisiu už kito kaip tik už Arturo. Aš neatsizadėsiu savo tikėjimo ir sykį aš ir Arturą padarysiu kataliku. Kiti daigtai mudviem nerupi. Mudu abu jatau ir stipru, užsidirbsiva sau duonos.

— Tas tiesa, tamista!—pritarė jaunikis—Aš busiu jai geras vyras ir niekada neužkabinsiu Onutės tikėjimo. Aš pats visai neturiu tikėjimo, negut ką tikiu į ją. Ji apseimė tapti mano moterim, jei aš gausiu kunigį vestuvėms. Mano geras pažįstamas ir jo moteris, ačiu jiedviem už tai, padėjo man tiek kad Tamista esi čia. Mą rodos, kad jus pasipažįstate.

— Taip, tai taip! Jis yra mano senas draugas ir žinojo, kad šinomi laiku aš esni netoliesia. Suprantu, kad nuotakos parapijoje jau nebelengva sutvarkyti šitą dalyką. Išbėgusioji iš namų mergina nežinia ką veikia apsimtų, ar grįžti, ar mirti. Bet jeigu ji liksis ir šičia įgyventi ilgiau, tai jos garbė išgaruos benatant. Ar judu galima palaukti porą valandų? Aš eičiau pats pas vyskupą. Jis netoli nuo čia ir sugrįščiau.

— Nuoširdžiai, karštai ačiu, tėveli!—tarė mergina visa širdimi.—Mudu turiva palaukti. Arturi turi "Moterystės leidimą" kišenėje. Mudu abu esava pilnų metų. Žinau, kad be dispensos neapseisiva. Jug ir aš kunigų giminė,—pridėjo ji nusišypsojus.

— Žinau ir aš, —tariau.— Dar ir tą žinau, kad kaip moteris užsimano, tai vis savo išvaro. Ir dabar mums belieka iš dviejų blogumų rinktis mažesnijį.

Tą pasakęs aš išėjau. Dvi valandi truko, kol sugrįžau. Savininkas ir jo žmona dar tebebuvo su jaunaisiais.

— Dabar rengkitas įstoti į moterystės Sakramentą, tariau aš jiedviem.

Juodu nušvito džiangsmu. Trumpą apeigą aš veikia atlikau, bet pridėjau abiem rimtų ir sunkų perspėjimų. Paskui man pasišnekėjus su viešbučio savininku pranešta laikraščiams, kad žinią apie moterystę įdėtų į rytmetines laidas. Jaunavedžiai išvažiuo į tolymą miestą pas vyro motiną.

(Bus daugiau).

Žmogus gal sakyti, Aš silpnas ir negalimas yra daiktas atversti tiek daug paklydėlių. Bet aš sakau — tarė Išganytojas — jei tu tik atversi vieną dušią prie tiesos, sakau tau ta

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAL.

VELYKŲ LAIKAS.

Klausimas. Visi žino, kada V. Jėzus gimė, butent džio 25, o kada mirė, tai nėra žinios. Velykos vienais buvo Kovo mėnesyje, kitais Balandyje, o jog jos yra mirties paminėjimas.

V. Skyrius

Atsakymas. V. Jėzus yra vienas asmuo, bet Jis tu prigimti: dievišką ir žmogišką. Kalbant apie Dievo mirties atsiminti, kad mirė tik žmogiškoji prigimtis, o ne kūji.

Yra skirtumo tarp Didžiojo Penktadienio ir tarp V. Jėzaus mirties paminėjimas buvo, Didžiamie Penktadienį, o Velykos yra iš numirusių atsikėlimo paminėjimas

Paminėjimas nevisada buvo toje dienoje, kada atsitę yra įvykęs. Taip šv. Jonas Auksaburnis mirė Rugsėjo 11 jo mirties diena yra minėjama Sausio mėnesyje. Kalėdo visuomet švenčiamos Gruodžio 25 bet jos ne pilnai parod V. Jėzus būtų gimęs tą dieną. Jei kas saktų, kad V. gimė kitą metų dieną, tas menisidėtų tikėjumi.

Bet yra aiški žinia, kad V. Jėzus mirė mėnesyje penkiolikta diena. Tas mėnuo Žydų tautoje skaitėsi pnis metuose, Jis budavo tuo laiku, kad Ryme budavo mėnuo, vadinamas Marsu.

Katalikai kilnoja Velykas iš mėnesio į mėnesį, bet dienos į dieną, kaip Kalėdas. Kalėdos vienais metais bū madienyje, kitais antradienyje ir taip toliau. Velykos met buvo sekmadienyje. Velykos yra sujungtos su m pilnačiu ir tai su pirmuoju pavasariu pilnačiu.

Pavasario pirmasis pilnatis vieną metų buvo an kitą metų buvo vėliau. Skirtumas pasidaro delto, kad p prieš susilyginimą dienos ir nakties dar skaitosi žiemir natis. Jei po to pilnačio ant rytojaus įvyksta dienos ir ties susilyginimas po žiemai, tai pirmasis pavasarinis tis buvo tik už mėnesio ir tik po jo pirmame sekma įvyksta Velykos.

Pirmutinė didžioji V. Jėzaus šventė, t. y. Kalėdo sujungta su saulės grįžimu. Antroji didžioji V. Jėzaus tē, Velykos, yra sujungta su mėnulio grįžimu. Taip k tikėjime visa-gamta dalyvauja Bažnyčios apeigose.

Klausimas. Aš skaičiau, kad senovės žmonės vieną sinagogoje teminėdavo Dievo vardą, o dabar žmonės k ną ištaria 50 ar 100 kartų: Jėzau, Marija, Šv. Juozap tai reikalas?

Kazimieras

Atsakymas. Prieš V. Jėzui užgimsiant, kol dar N įstatymas tebebuvo tikras, Dievo buvo įsakyta, kad jo žmonės netartų niekada. Tiktai vienas augščiausiasias gas vieną kartą metuose įeidavo į vienų švenčiausių tą Bažnyčioje ir išėjęs iš tenai, susirinkusiems žmonė tardavo Dievo vardą. Jie puldavo ant veido garbinda tvertoją.

Tas budas garbinti Dievą buvo geras. Jis išreik kad Dievas yra didis Viešpats, o žmonės yra jo menki rimai neverti nei Jo vardą ištarti kada jie nori. Per Sen ty mo laikus žmonės išmoko Dievą gerbti.

Atėjęs ant žemės Dievo Sunus, išmokusius Dievą žmones mokino Jį mylėti ir su Juo apseiti kaip su tėv viui malonu, kad jo kudikis jo vardą tankiai šveplena. Naujame įstatyme nedraudžiama Dievo vardą tarti k name tikrame reikale ir išmintingoje progoje.

Cia turime pastebėti, kad Marijos ir Šv. Juozapo nestovi lygiomis su V. Jėzaus vardu, nes V. Jėzus yra o Marija ir Juozapas yra tik šventi žmonės.

Klausimas. Žmogui mirštant moterys pataria sakyti kiu į Rymą ir Šventąjį Tėvą", o aš Lietuvoje girdėj kinant, kad reikia sakyti "Tikiu į Dievą Tėvą visa sutvertoją dangaus ir žemės ir į Jėzų Kristų".

Kazimieras

Atsakymas. Mirštantiems žmogui naudingiausia y kelti širdyje du jausmu: Dievo meilę ir gailėstį už sav dėmes. Vistiek kokiais žodžiais tuodu jausmu yra iš mu. Nors ir visai be žodžių jausmai gali būti ir buva ge

Prie tų dviejų jausmų gerai yra pridėti tikėjimo i mas, kuris taip pat nuo žodžių priklauso tik tiek, kad buti juose klaidos. Kalbėti Apaštalų Sudėjimo pradžia "Tikiu į Dievą Visagalį Dangaus, ir žemės Sutverėjį vienatinį Sunų Jėzų Kristų" yra gera, nes tikėjimas džiaias yra gerai išreikštas.

Galima tikėjimą išreikšti ir kitaip: sakysime "Tikiu tą visą, ką V. Jėzus apreiškė ir taip, kaip šven mo Katalikų Bažnyčia mokina". Šituo būda žmogus n kia visų tiesų į kurias tiki, tik išreiškia ką ir kaip tiki tai.

Kryžiaus pabučiavimas, mirštantių žvakės laikymas neturi žodžių visai, bet turi reikšmės, kad žmogus i Jėzų, gailisi už nuodėmes ir tiki tą visa, ką Dievas i Todėl katalikai mirštantiems duoda laikyti pašvęstą ir bučiuoti kryžų.

(Bus daugiau).